

Dezertér

Vladimír Merta

Z nebe padaly hvězdy
svítily komety s rozpuštěnými vlasy
ztracené ve vlnách zralého obilí
a v tichu doznívala píseň hanby

Do noci duní vlak cínových vojáčků
jeden skrývá v torně svoji hračku
litinová kola zatloukají strach do tmy
válka k nim mluví lákavými slovy:
Padneme my - anebo oni? Já... já... já!
Hned - nebo až poslední den války? Kdoví!
Polibky střel - sladké trny ostružin
šílí touhou, šílí touhou po mladém hrdinovi

Jen jeden se podíval do nebe
a pak se rychle zvednul
jen jednu hvězdu si na pouti vystřelil
skočil pod kola vlaku - a padal jako kámen ve snu ke dnu
A z nebe kam poslepu sáh'
než stačil zahodit rezavý kvér
skanula jako slza jeho zlá hvězda
na hrob v poli kde leží beze jména dezertér